

**KRIMI
TRILER**

SLZY ANJELA

FRANZISKA GEHM

FRAGMENT

Krimi triler: Slzy anjela

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Triler: Mrazivé leto

Triler: Pod krídlami motýľa

Triler: Výkrik do tmy

Triler: Zradný anjel

Krimi triler – Dom smrti

Franziska Gehm

Krimi triler: Slzy anjela – e-kniha

Copyright © Fragment 2013

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

1. kapitola

Strieborné ostrie sa nevinne lesklo v mesačnom svetle. Bolo krásne, dokonalé a mocné. Vznášalo sa nad ňou, s chladnou eleganciou, s krutým prísľubom. Nôž klesal ako v spomale-
nom filme, pretínal teplé, husté more čiernej noci. Bolo také pomalé, že pohlcovalo každý zvuk. Nemý výkrik.

Potom ju zasiahlo prvé bodnutie. Prudké. Hlboké. Plné ne-
návisti. Telo jej zaplavila horúca bolesť, dusila ju.

Nasleduje druhé... BODNUTIE, tretie, štvrté
BODNUTIE, BODNUTIE, BODNUTIE...

Stále hlbšie. Dlhšie. Brutálnejšie.

Teplá krv na chladnej koži. Pomaly si razí cestu ako smrtia-
ci had.

... BODNUTIE, BODNUTIE, BODNUTIE...

Už ich nepočíta. Nebráni sa. Je ako omámená. Existuje už
iba bolesť. Oči má doširoka vytreštené, nič však nevidí. Blúdi
hmlou. Ponáhľa sa, zarazí sa, zastane. Viečka sa jej chvejú.
Objaví sa obraz. Ostrie je červené od krvi. Znesvätené. Po-
škvrnené. Výhražná, stále hladná čepeľ. Teraz sa však sťahuje
späť, necháva ju na pokoji. Zatiaľ.

Ruku má zaťatú v päsť, kĺby má bledé ako nebožtík, odrazu
sa uvoľní. Pokúsi sa zodvihnúť hlavu. Šiju má stuhnutú, akoby
už bola mŕtva, vzdoruje tomu, brada sa jej trasie. Vidí svoje
telo. Vidí svoju kožu. To, čím bola kedysi. Vidí krv. Vidí rany.
Pokúsi sa ich objasť pohľadom, ale ten obraz je príliš mocný.

Klesne späť, zavrie oči. Ako záplava špendlíkov jej v hlave bodá jediná myšlienka:

Bože, aký zvrátený musí byť človek, ktorý urobí niečo takéto?

Hlava, paže, nohy, očné viečka, všetko oťažieva, mizne, odpláva. Chvíľu ešte vníma, potom sa ponorí do modrej temnoty a stratí sa v ničote.

Keď znova príde k sebe, uplynú minúty. Hodiny, dni, týždne – netuší. Vie len, že *ešte existuje*, pretože cíti bolesť. A chlad, ktorý zvierajú jej nahé telo. Ochromuje ju. Sťahuje ju. Vrhol sa na ňu ako sup, prehltá ju, trhá z nej posledné zvyšky života a ona sa nemôže brániť.

Pokúsi sa pohnúť. Drevené dosky pod jej chrbtom sú tvrdé. K pažiam, nohám, celému telu sa jej lepí čosi vlhké. Náhle začuje nejaký zvuk. Chce otočiť hlavu, už takmer nemá silu. Jej oči, jasné a plné strachu, striehnu v tme. Planie v nich otázka:

Vrátil sa?

2. kapitola

[Telpenský denník online, 3. júl, najnovšia správa]

Strašný objav

Dnes v skorých ranných hodinách čakal na náhodného chodca pri Telpenskom jazere hrozný objav. Na drevenom ostrovčeku pre plavcov, uprostred jazera, ležalo mladé dievča. Bolo nahé, ruky a nohy malo rozpažené a telo posiate nespočetným množstvom rezných rán. Keď chodec zistil, že dievča ešte žije, avšak nie je schopné komunikovať, privolal záchranárov, ktorí na miesto činu vyslali sanitku a policajnú hliadku. Do redakčnej uzávierky sa podarilo zistiť iba to, že dievča sa momentálne nachádza v nemocnici a je v šoku.

Policajný dôstojník Leif Sälzer preletel krátky článok na webovej stránke miestnych novín. „Došlaka,“ zahrešil. Niekoľko sekúnd zízal na neurčitý bod na okraji monitora. Zاتمelo sa mu pred očami, z ničoho nič sa mu pred nimi vynoril temný tieň. Potom mu pohľad znova padol na článok. „Zasa si myslia, že zožrali všetku múdrosť sveta.“ Jeho hlas znel tak, akoby pred raňajkami vyfajčil škatuľku cigariet. Pritom prestal fajčiť už pred rokom. Už po tretí raz. Keď sa dozvedel, že ho preložili do Telpenu. Myslel si, že zmena pracoviska je skvelá príležitosť. To ešte netušil, v akom prišernom zapadákovu sa ocitne. Jeho vtedajší kolegovia vyhlasovali, že preloženie do Telpenu je práve dôvod s fajčením začať. Myslel si, že si z neho uťahujú.

Sälzer si dlaňou prešiel po dlhších hnedých vlasoch. Druhou rukou siahol po šálke mäťového čaju. Klesol do kresla, pod jeho hmotnosťou operadlo povolilo a zaškriľpalo. Potom kývol na svojho praktikanta. „Tak spuť.“

Matej Masaryk vytiahol z vrečka papierik, oprel sa o stôl, rozbalil lístok a začal čítať: „To dievča sa volá Flora Duveová. Má šestnásť rokov. Žije len s matkou, Karolinou Duveovou. Otec je neznámy. Matka ju porodila v osemnástich. Posledných pár rokov pracuje v telpenskej kultúrnej dielni ako zástupkyňa riaditeľa. Flora chodí do desiatej triedy do školy Heinricha Heineho. Je priemerná žiačka. Je obľúbená, nacvičuje muzikál, má frajera. Normálne dievča. Podala trestné oznámenie na neznámeho páchatela.“ Masaryk položil lístok na svoj písací stôl, ktorý sa rohom dotýkal stola jeho nadriadeného.

Sälzer si ho premeriaval prižmúrenými očami. Masaryk až dosiaľ študoval a Sälzerovi ho pred niekoľkými týždňami prideliť ako praktikanta. Mohol by byť jeho synom. Pokiaľ by šlo čisto o vek. Sälzer si nedokázal predstaviť, že keby mal niekedy skutočne syna, bol by taký cieľavedomý, rozumný a športovo založený. Ale Masaryk bol dobrý. Bez debaty. Dlho tu nevydrží. Určite odíde z Telpenu ešte skôr než Sälzer. Patril k tým mladým ľuďom, ktorí majú cieľ. Sälzerovi to bolo cudzie, ale zároveň ich za to obdivoval. On ani dnes nevedel, čo vlastne chce.

Naklonil sa späť k stolu, operadlo sa vrátilo do východiskovej polohy. Paže položil na stôl. „Čo povedali lekári?“

„Tu je to.“ Masaryk mu podal kópiu zdravotného záznamu.

Ambulantná správa

Lekár v službe: MUDr. Feldbaum

Čas prijatia: 3. júl, 4.15 hod.

- šestnásťročná pacientka s mnohopočetnými kožnými poraneniami, niektoré z rán sú veľmi hlboké

- pacientka je zmätená a podchladená
- všetky rany sme vyčistili, vydezinfikovali a ošetrili, pri hlbších poraneniach sme rany obviazali sterilnými obväzmi
- pacientku sme hospitalizovali na pozorovanie, ďalšie ošetrenie hlbokých rán budeme konzultovať s dermatológom

„Ťažké ublíženie na zdraví,“ poznamenal Masaryk.

Sälzer uprene hľadel na fotografiu, ktorá bola k správe priložená. Dievča s ranami v detailných záberoch. Zavrel oči. Príliš neskoro. Bolesť bola rýchlejšia. Bola všade. V chodidlách, v nohách, v trupe, v hrudi, v pažiach. Cítil bodanie. Trhalo mu to kožu, zavíťovalo sa do mäsa.

Rýchlo oči zasa otvoril, hodil správu a fotografiu na písací stôl a pošúchal si dlaňami paže a nohy. Chcel tú bolesť zotrieť. Zadušiť ju ako oheň. V duchu zakliat. Čo to nikdy neprestane? Nikdy nebudem voči tomu imúnny? Tieto pocity mal odjakživa. Stačil jediný pohľad, slovo, občas iba myšlienka. Rany ostatných sa na sekundu stali jeho vlastnými. Cítil ich bolesť tak intenzívne, až ho to zovrelo. Nedokázal s tým nič urobiť, netušil, ako by sa tomu dalo zabrániť. Do tohto tranzu sa dostával už od malička. Čudesa danosť. Obzvlášť, keď pracujete ako policajt.

„Je vám zima?“ Masaryk si premeriaval svojho šéfa, ktorý si neustále šúchal dlaňami paže a nohy.

„Naopak.“ Sälzer sa prinútil prestať. „Môžeme ju vidieť?“

Masaryk prikývol. „Práve volali z nemocnice. Je schopná výsluchu.“

Sälzer vstal. „Tak vyrazíme na návštevu.“

Vzal si šiltovku, ktorú mal zavesenú na stolnej lampe a nasadil si ju na hlavu. Sälzer zbieral šiltovky. Boli praktické. Chránili ho pred chladom a dažďom. Nahradzovali účes. Tri alebo štyri

si kúpil možno sám, ale väčšinu jeho zbierky tvorili reklamné darčeky, niektoré dostal od kolegov, priateľov, nepriateľov, ale aj príbuzných.

Dnešná šiltovka bola trávovo zelená a vpredu mala obrázok známej sochy Ježiša Krista z Ria de Janeiro. Kristus – vykupiteľ, pomyslel si Sälzer. To sedí.

Oči má stiahnuté do úzkej štrbinky. Ako Marlene Dietrichová na fotke s cigaretou. Jej dlhé čierne riasy sa chvejú ako jemné steblá vo vetre.

Stropné svetlo sa mihoce. Je ostré, ale monotónne. Steny sú biele. Posteľ vedľa nej je nedotknutá. Sterilná. Dezinfekčné prostriedky vymazali akékoľvek stopy života.

Som veľká, jasná škvŕna v nemom filme.

Na protifahelej stene je obrázok jarnej krajiny. Vyblednuté pastelové farby, akoby z tej krajiny niekto vysal život. Maliar mal pochybný talent. Maľoval ho zrejme pre nemocnicu alebo pre nejaký úrad. Možno aj pre podobnú budovu, z ktorej chce človek čo najrýchlejšie odísť.

Niekde zapípal prístroj. Na linoleu vŕzgali gumové podrážky. Niekto prešiel okolo s vozíkom jedla. A nad všetkým tu kraloval pach. Jedovatá hmla. Preniká až do vlasov, do kože, do buniek. Ochromuje ju. Chcela by sa celé dni sprchovať. Všetko zo seba zmyť. Cítiť vodu až do špiku kostí.

Kosti. Jediná časť jej bytosti, ktorá je ešte neporušená. Inak ju požierajú rany. Zvonku, zvnútra, zovšadiaľ.

Jej pohľad putuje po miestnosti. Jej myseľ je už triezva, ale v tomto priestore, ktorý ju obklopuje, sa nemá čoho chytiť. Biele ľalie na bielom stolíku, vedľa je biela posteľ. *A je tu aj jej čierna plyšová mačička.*

Mama jej ju priniesla. *Bolo fajn ju zasa vidieť. A tak veľmi to bolelo.* Prišla sama. Necítila žiadnu hnusnú vodu po holení.

Len jej parfum. Žiadne prísne ústa ani chladný pohľad. Len mäkký úsmev a slzy v očiach. Tie oči boli plné lásky a obáv. Boli také horúce, až to páliło v hrudi. Jej ruka sa stratila v matinej dlani. Chceli spolu splynúť.

Položila jej hlavu do lona. Ako vtedy pri mori, pred niekoľkými rokmi, ďaleko odtiaľto. Počúvala, ako jej búši srdce.

Bum-bum. Bum-bum. Bum-bum.

Flo-ra. Flo-ra. Flo-ra.

Mlčanie bolo ako teplý kúpeľ.

Len dýchať. Len existovať. V bubline súčasnosti.

Nakoniec to predsa len urobila. Spýtala sa.

Čo sa stalo?

Flora mlčala.

Nemala odpoveď.

Musíme podať trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a.

Musíme?

Zaspí. Je to nepokojný spánok, nočná búrka, ktorá víri myšlienky. Zdá sa jej o ňom. O tej noci. A o jazere.

Hádže sa na posteli. Na čele má kropaje potu. Pery má suché. Bez zvuku formujú otázku.

Vráti sa?

Vráti sa?

Vráti sa?

Zaspí. Prebudí sa. Zaspí. Prebudí sa. Už nevie, kto je, kde je, prečo tu je. Je zajatá v akomsi medzislve. Sekundy, minúty, hodiny? Chce z toho sna von. Ale kde sa začína skutočnosť?

Ktosi sa dotkne jej ramena. Odhrnie jej vlasy z čela. Znova počuje pípať prístroj. S odporom vníma sterilný pach. Pomaly otvorí oči.

Je tu policajt. Má trojdňové strnisko a náznak bruška, polodlhé vlasy a smutné oči. Zloží si šiltovku. Ježiš. Vykupiteľ. Kládie otázky.

Najprv je to ako melódia.

Ako sa teraz cítiš?

Pustia ťa skoro domov?

Už ťa bol niekto navštíviť?

Potom to začne znieť ako vrtačka.

Prečo si bola v noci pri jazere?

Bola si tam sama?

Ako si sa dostala na ostrovček?

Videla si niekoho?

Pamätáš si niečo?

Jeho asistent, svetlovlasý, mladý, oči hladné po živote, chce zapisovať.

Niet čo zapisovať.

Nie sú žiadne odpovede.

Len jej úsmev.

Zasa je sama. Za oknom sa po nemocničnej streche šplhá slnko. Slnko, ktoré nič nevidelo. Vychádza každé ráno a zalieva svojim svetlom priepasti po predchádzajúcej noci. Žiaľ, objaví sa vždy príliš neskoro. Noc je preň tajomstvom. To, čo sa stalo, zostane v tme, na svetlo sa dostanú len útržky.

Pomalý si prejde dlaňou po paži. Potom po bruchu, po stehnách. Jej telo pokrývajú obväzy. Majú zahojiť to, čo sa nikdy nezahojí. Rany pod nimi zostávajú. Pália. Sťahujú sa. Pulzujú aj pri najmenšom pohybe. Rany sú hlboké a všadeprítomné. Aj keď leží celkom nehybne.

Iba dýcha.

Len existuje.

Nechá ruku klesnúť. Zatvorí oči.

Som slnko, ktoré vyšlo dnes ráno. Žiadna minulé noc sa nekonala. Som slnko. Noc je vždy len tam, kde nie je slnko. Som slnko. Nebola som tam. Žiadna noc pre mňa neexistuje. Žiadna minulé noc.

Trixi vyšla s novinami pod pazuchou na školský dvor. Nieкто ich nechal ležať pod lavicou. Boli otvorené na stránke s lokálnymi správami, ale vyzerali, akoby boli týždeň staré, také boli obchytané. Šlo však o aktuálne vydanie Telpenského denníka.

Trixi ignorovala prúd žiakov, ktorý sa okolo nej valil na dvor, dychtivý diskutovať o tej veľkej novine. Tárať o nej donekonečna alebo si dať niekde cigaretku. Oprela sa s otvorenými novinami o červenohnedý tehlový múrik školy a dala sa do čítania.

Z telpenského väzenia utiekol nebezpečný zločinec. Je páchatelom brutálneho útoku pri jazere?

Ako sme vás už oficiálne informovali, v noci z druhého na tretieho júla utiekol z telpenského väzenia nebezpečný zločinec Silvio Zinke, odsúdený za trojnásobné znásilnenie a dvojnásobnú vraždu. Polícia sleduje niekoľko stôp, zatiaľ však bezúspešne. Pýtame sa, či existuje súvislosť medzi Zinkeho útekem a brutálnym zohavením šestnástročnej dievčiny? Či k nemu došlo pri Telpenskom jazere tej noci, sa policajný dôstojník Sälzer odmietol vyjadriť. Vyšetrovanie tohto činu ako i pátranie po utečencovi podľa neho beží na plné obrátky.

Čím viac času od zločinu uplynie, tým ťažšie sa prípad rieši – táto zásada by hádam mala byť známa aj policajnému dôstojníkovi Sälzerovi. Každá noc, ktorú útočník od Telpenského jazera strávi na slobode, zvyšuje riziko, že vyviazne bez trestu – alebo, že zaútočí aj druhý raz. Telpenské ulice, parky a jazerá v noci nie sú vôbec bezpečné a možno sa po nich stále preháňajú zločinci, ktorí ušli, alebo ozbrojení útočníci!

Posledný riadok sa Trixi rozplynul pred očami. Až keď novinový papier zašuchotal, uvedomila si, že sa jej trasú ruky. Vošla do nej zlost, noviny pokrčila a hodila ich do najbližšieho koša.

Zastrčila si ruky do vreciek nohavíc, odfúkla si z čela hustú a trocha pridlhú ofinu a nerozhodne sa rozhládla po dvore. Cítila to. Nedokázala to presne vyjadriť, ale niečo sa zmenilo. Skupinky žiakov stáli tesne vedľa seba. Pohyby boli pomalšie, opatrnejšie, akoby sa nikto nechcel ostatných dotknúť ani omylom. Akoby im to mohlo spôsobiť zranenie. Hluk na dvore prekryla čudesa hmla. Slová boli ako závan. Vzdialený šepot. Žiaci zatínali päsťe alebo si dlane držali pred ústami, vymieňali si pohľady a klopili zrak.

Zdalo sa, akoby niekto zomrel, preletelo náhle Trixi hlavou. Žalúdok sa jej stiahol.

„Dal ju dole ten Zinke, to je jasné ako facka, stavec,“ začula mutujúceho chalana, ktorý sa s dvomi kamošmi prechádzal okolo nej.

Trixi tiež zaľala päsťe. Nakoniec sa odlepila od múrika a prinútila sa urobiť pár krokov.

S Florou vždy sedávali úplne vzadu na múriku, ktorý oddeľoval dvor od lesnej škôlky a záhradníctva. Trixi si spomenula, ako Flora raz po zbabranej písomke z biológie vyhlásila, že skrátka zmení školu a prepadla sa chrbtom do lesnej škôlky. Ležala medzi dvomi rododendronmi, na tvári mala pár lístkov a škerila sa ako orech.

Dnes bol múrik prázdny. Trixi si tam sadnúť nechcela. Bolo by to, akoby sama nastúpila do auta, posadila sa na sedadlo spolujazdca a čakala, až ho niekto naštartuje.

Minula skupinku žiakov z paralelnej triedy.

„... a bola úplne nahá? Ako to?“

„Páni, si pribrzdený alebo čo? Prečo asi? Lebo ju ten úchylák znásilnil, čo nechápeš?!“

„Táraniny. O tom v novinách nič nepísali.“

„No jasné. Myslíš si, že oni vedia o všetkom? Už si niekedy počul o ochrane práv obetí?“

„Páni, len si to predstavte – vrhne sa na vás perverzný zločinnec a rozpára vás nožom...“

„Musel to byť psychopat. No povedzte, kto mohol spraviť šestnásťročnej kočke niečo také? Dobodal ju po celom tele...“

„Úchylák. Bol to odporný úchylák.“

„A oni ho ešte stále nemajú, pobehuje si po vonku akoby nič...“

„Po vonku? Možno je práve tu na dvore!“

„Počuj, nestresuj nás, dobre?“

„Nechajte to konečne na pokoji! Niečo vám poviem: Dnes večer do letného kina teda rozhodne nepôjdem... Ach jaj, mňa šľahne...“

„Čo je?“

„Pst!“

Trixi cítila na sebe pohľady ostatných. Šla pokojne ďalej s očami uprenými pred seba. Magori, opakovala si v duchu. Najskôr za Florou doliežali, potom jej závideli a teraz sú ako hyeny, pasú sa na jej nešťastí a vymýšľajú si zvrátené fantázie.

Trixi si ani neuvedomila, že zamierila k nízkemu múriku pri lesnej škôlke. Jej nohy tam kráčali celkom automaticky. Až zopár krokov pred múrikom zodvihla oči a rýchlo zahla doprava. Takmer sa zrazila s niekoľkými chalanmi z jedenástky. Poznala ich len zbežne z dvora, možno aj z telesnej. Nemala chuť sa s nimi baviť. Beztak si ju nevšimli, o niečom sa zhovárali. Trixi sa im v poslednej sekunde vyhla.

„... drsné! To je sila, že sa niečo také môže stať u nás.“

„Nemali tu stavať to debilné väzenie. Nestačili im tie demonštrácie ľudí, ktorí boli proti tomu?“

„Nezmysel. Akoby za všetko mohlo väzenie. Foter tam aspoň

dostal robotu. Navyše – malej Duvalke to mohol urobiť ktokoľvek. Nevidel si, ako provokovala a predvádzala sa?“

„*Sexy bitch.*“

„Možnože ho... no, nejako vyprovokovala.“

„Počuj, máš vôbec všetkých päť pokope?“

Trixi prudko pribrzdila.

Chalani si ju hneď všimli. Zmĺkli.

Trixi sa otočila a premerala si jedného po druhom. „Smradi.“ Znechutene im to slovo vyplula k nohám.

Chalani na ňu zízali a mlčali.

Trixi išla ďalej. Rýchlejšie než predtým. Najradšej by si zapchala uši alebo počúvala hudbu. Tak nahlas, aby nemusela myslieť. Túžila po tom, aby bola neviditeľná. Všetko chcela vymazať. Skrátka zmiznúť.

„Hej, Trixi, počkaj!“

Trixi ten hlas poznala. Bol srdečný a chrapľavý. Zostala stáť a obzrela sa. Mieril k nej Andro.

Zľahka sa dotkol jej ramena. „Máš už nejaké správy? Ako je na tom?“

Trixi si ho premerala. Vyzeral utrápený, jeho oči boli nepokojné. Mal ich takmer čierne, vraví sa, že ako trnky. Flore sa páčili tmaví chlapci. A Andro bol svojím spôsobom tmavý. Pleť mal síce svetlú, ale všetko ostatné mal tmavé: vlasy, oči, chrapľavý hlas. A jeho minulosť bola tiež tmavá.

Trixi chápala, prečo sa Flore páči. Prečo sa páčil väčšine kočiek. Nebol dokonale krásny. Nemal hladkú a súmernú tvár ako model. Na takom vás, okrem krásy, nemá čo zaujať. Jeho nos bol dosť veľký a špičku mal zľahka preliačenú. Oči mal dosť blízko pri sebe, o to výraznejší však bol uhrančivý pohľad jeho očí.

„Ty si za ňou ešte nebol?“ ticho a dôrazne sa ho spýtala.

Pokrútil hlavou. „Jej mama povedala, že nechce nikoho vi-

dieť. Že nateraz potrebuje pokoj. Volal som jej niekoľkokrát na mobil, ale neberie to.“

„Tiež som to skúšala. Má ho vypnutý.“

Trixi si ukazováčikom odhrnula z čela blondavú ofinu. Andra pritom nespúšťala z očí.

„Akurát viem, že ju včera prepustili. V nemocnici už asi nemohli pre ňu viac urobiť. Musí zájsť ešte párkrát na kontrolu. Ale inak bude v domácom ošetrovaní.“

„Pokúsím sa za ňou popoludní zájsť,“ rozhodla sa Trixi. „Nemôže sa predsa schovávať pred svetom. Ak ma vážne nebude chcieť vidieť, pohovorím si aspoň s jej mamou. Lepšie ako nič.“ Trixi sledovala Androv pohľad. Obrátil hlavu k školskej bráne, ktorou práve prechádzali dve dievčatá.

„Super. Tiež to skúsím, ak to zvládnem.“ Znova sa pozrel na Trixi. „Mal som to spraviť už včera. Ale nejako... no, nechcel som ju otravovať, vieš? Možno potrebuje trocha času, aby sa po tom drsnom zážitku spamätala...“

„Ktovie, či Flora po tej hrôze vôbec tuší, čo potrebuje. Možno má z ľudí strach. Alebo nechce, aby ju niekto takto videl. Zrejme sa cíti trápne. A môže sa to dokonca každým dňom zhoršovať, pokiaľ bude sedieť sama doma vo svojej izbe.“

Trixi sa rozhládla po dvore. „Ja sa určite zbláznim, ak budem naďalej počúvať tieto kecy a nebudem hovoriť s ňou. Musím ju vidieť.“

Andro si ju chvíľku prezeral, akoby ju videl prvý raz v živote. Jeho zreničky boli teraz celkom čierne. Potom pomaly prikývol.

Ozval sa zvonček.

Andro a Trixi mlčky zamierili k školskej budove. Vyzeralo to tak, akoby šli vedľa seba náhodou. To, čo ich spájalo, chýbalo.

Trixi mala opäť pocit, že sa dav okolo nej zmenil. Tentoraz to vnímala ešte zreteľnejšie. Žiaci ako vždy po zvonení zamierili ku dverám. Ale rytmus bol iný, ich tempo sa zmenilo. Nohy im

oťaželi, kroky boli pomalšie. Zhovárali sa šeptom, ich pohľady boli nepokojné a studené. Niečo sa na nich, ale na všetkých naraz, znieslo ako ťažký, ochromujúci plášť. Trixi zrazu vedela, čo to je. Cítila to.

Bol to strach.

3. kapitola

Výsluch svedka Jürgena Ludwiga

Údaje o osobe

Meno: Jürgen
Priezvisko: Ludwig
Dátum narodenia: 15.3.42
Povolanie: dôchodca
Bydlisko: Telpen
Adresa: Javorová 6

Vypočutý v prípade vážneho ublíženia na zdraví spôsobeného Flore Duveovej. (Výsluch zaznamenal policajný dôstojník Sälzer.)

K veci

Vyšetrovateľ: Pán Ludwig, prosím, povedzte nám, čo ste objavili v noci z druhého na tretieho júla pri Telpenskom jazere.

Svedok: Viete, to nie je noc, na ktorú by som rád spomínal.

V: To je pochopiteľné, ale prosím, pustite sa do toho.

S: No, viete, pán komisár, ja chodím vždy ráno plávať. Tak som nasadol na svojho kovového tátoša a vybral som sa k jazeru.

V: Kedy ste tam dorazili?

S: Vyštartoval som presne o tretej, takže k jazero som musel prísť o tretej hodine a desiatej minúte.

V: O takom čase ste si chceli ísť zaplávať?

S: Áno. Ja... mám problémy so spánkom. Časový posun. Boli sme so ženou dva týždne v Dominikánskej republike. V špičkovom hoteli. Sú tam skvelé pláže...

V: Kedy ste sa vrátili?

S: Pred štyrmi dňami. Alebo nie, počkajte, pred piatimi.

V: To je nejaká dlhšia adaptácia.

S: Presne tak.

V: Dorazili ste teda k jazero zhruba o tri desať. Čo sa stalo potom?

S: Nechal som svojho kovového tátoša pri Ellinom bufete. Možno tú búdu zo sadrokartónu poznáte. A viete, čo je zvláštne? Hneď som cítil, že niečo nie je v poriadku. Mal som z ničoho nič taký pocit... skrátka, veľmi čudný pocit.

V: Prečo? Čo ho vyvolalo?

S: Veď vám hovorím, že to bol zvláštny pocit. Ako by ste cítili prítomnosť iného človeka. Všade bolo absolútne ticho. A bol spln mesiaca... Ešte teraz mi naskakujú zimomriavky, pán inšpektor.

V: Takže ste stáli pri bufete. A potom?

S: Potom som sa otočil. Pohľad mi okamžite padol na jazero. A na ostrovček pre plavcov. Potom to už nešlo inak. Bolo to ako magnet. A ona tam ležala.

V: Ešte bola noc. Ako ste mohli vedieť, že je to telo?

S: Bol predsa spln. Telo jasne svietilo.

Uprostred ostrovčeka. V prvej chvíli som si pomyslel, Jürgen, je to tu. Začínaš bláznit'. Pozeráš priveľa detektívok. Zamrkal som očami, dúfal som, že ide len o moju fantáziu. Pretože už samotná predstava je dosť hrozná, a nieto ešte skutočné dievča, to by bolo ešte hroznejšie. No, ale to nahé dievča, bohužiaľ, z ostrovčeka nezmizlo. Keď mi došlo, že tam vážne leží človek, takmer som dostal porážku. Ale ako tam ležala... vyzerala naozaj bizarne. Nechápte ma zle, nevyzerala vôbec pekne, ale napriek tomu mi tak trochu pripomínala... umelecké dielo. Ako ten obraz od Leonarda da Vinciho, viete, kde je ten človek, ktorý stojí v kruhu.

V: Vitruviánsky muž.

S: Aha, tak sa to volá?

V: Ak vám správne rozumiem, malo to dievča natiahnuté ruky a nohy do tvaru písmena V?

S: Presne tak. Ten zlý pocit, ktorý som mal, sa ešte zhoršil. Ako keď človek cíti, že sa stane niečo hrozné, ale mozog sa zdráha to pochopiť. A potom... potom som uvidel krv. Bola všade. Všade na jej tele. Bolo to strašné. Najskôr som tam iba tak stál a zísal na jazero. Nedokázal som premýšľať. V hlave som mal tuším bublinu. Niečo také som ešte nezažil. Nič podobné som doteraz nevidel, viete.

V: Stáli ste teda chvíľku pri bufete. A potom?

S: Vedel som, že musím rýchlo niečo podniknúť. Vylovil som mobil. Triasli sa mi ruky, skoro mi spadol do vody. Potom som zavolať na stodvanástku. Dokonca som si prvý raz poplietol číslice. No isteže, dôležité je, ako to dopadlo, nie? Predstavte si, že vlastne až v tej chvíli som pochopil, na čo sú dobré mobily.

V: Potom ste teda čakali na sanitku?

S: Čo vám to napadlo! Nemohol som tam iba tak postávať, zatiaľ čo to dievča ležalo na ostrovčeku a mohlo napríklad aj vykrvárať. Len si to predstavte, keby tak zomrela, celkom opustená, nahá, v bolestiach. Ja... chcel som jej pomôcť. Myslel som si, že pre ňu budem môcť niečo urobiť. Poskytnem jej prvú pomoc alebo skrátka len tak budem pri nej. Takže som doplával k ostrovčeku a vyliezol som hore. Ten pohľad nedostanem už nikdy z hlavy, aj keď sa o to snažím zo všetkých síl. Jej tvár bolo jediné miesto, ktoré nebolo od krvi. Bola mladá, nevinná, mala anjelskú tvár. Akoby iba spala. Ale zvyšok... zvyšok by som bol najradšej prikryl. Niečo také, pán inšpektor, žiadne oči neznesú. Celé telo tvorili len franforce kože a krvi. Musela mať nevýslovné bolesti. Ja... ja som sa na to nemohol pozerieť. Predstieral som, že zvyšok jej tela neexistuje, kľakol som si vedľa jej hlavy a nahmatol som pulz. Bol slabý, ale cítil som ho.

- V: A čo ste robili na ostrovčeku, kým prišla sanitka?
- S: Držal som ju za ruku. A prihováral som sa jej. Myslel som si, že ju to udrží pri živote.
- V: Nejako reagovala?
- S: Nie, bohužiaľ nie. Je to zvláštne, ale takmer som mal pocit, že sa ma bojí alebo že nechce, aby som tam bol.
- V: Ako ste na to prišli?
- S: No, to bol skrátka zasa len pocit. Nedokážem to odôvodniť. Som mizerný svedok, čo?
- V: Nebojte sa, už som mal aj horších. Bolo na ostrovčeku pre plavcov ešte niečo zvláštne? Nejaké predmety?
- S: Nie, pokiaľ si spomínam, tak nie.
- V: Všimli ste si niečo na brehu?
- S: Ťažko povedať. Bol som celý bez seba kvôli tej dievčine na ostrovčeku. Nikoho som nevidel, ak vás zaujíma toto.
- V: Zdalo sa vám, že vás niekto pozoruje?
- S: Občas to zašušťalo v trstí alebo sa rozvlnila hladina. To človeku môže napadnúť. Ale ako som povedal, nikoho som nevidel.
- V: Čo sa stalo potom?
- S: Potom už prišla sanitka a hliadka. Policajti prišli v člne a odviezli to dievča preč z ostrovčeka na takých nosidlách. A to je takmer všetko. Nechcel som sa pliešť expertom do práce. No a až v tej chvíli som si uvedomil, ako ma to vzalo. Skoro som zo seba nedokázal dostať súvislú vetu, keď sa ma vaša